

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 5h55' thứ Hai ngày 18/10/2021.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 677

“KHÔNG CÓ PHẬT LỰC GIA TRÌ THÌ CHÚNG SANH ĐƯỢC VẬY SAO!”

Chúng sanh ở cõi “Diêm Phù Đề” này trong vô hình chung đều có được sự gia trì của Phật. Phật lực gia trì trùm khắp mọi nơi. Nói như vậy mọi người có thể thấy có vẻ mơ hồ, nhưng thực tế hơn 2500 năm trước, Phật Thích Ca xuất hiện ở thế gian này, từ đó Phật Pháp có mặt và đã lan rộng khắp mọi nơi. Chúng ta thử nghĩ nếu đó không phải là những lời dạy chuẩn mực, là khuôn vàng thước ngọc thì làm sao có thể tồn tại gần 3000 năm vậy. Mọi người kính ngưỡng, tin theo và hiện tại số người tín ngưỡng tin theo đó còn rất nhiều. Trong đời sống của chúng ta gần như có sự chỉ đạo, sự dẫn dắt của Phật Bồ Tát. Đó không phải là Phật lực gia trì hay sao!

Nhiều khi chúng ta hiểu theo cách như “Bề trên” đáng xuông, khiến người khác cảm thấy mê tín. Nhưng hãy nhìn ở góc độ hiện tại còn rất nhiều người tin Phật, tin vào sự giáo hóa của Phật. Đành rằng chúng ta chưa làm được một cách triệt để nhưng gần như trong vô hình chung đều có sự ảnh hưởng tới nhiều người. Ngay một danh từ “**Phật**” thôi ở thế gian này cũng nhắc nhở cho người ta một điều: “**Phật là sự lương thiện, Phật là chỉ cho sự tốt đẹp**”. Nhắc đến Phật là nhắc tới sự “**thuần tịnh thuần thiện**”, từ đó tâm họ được được se lại, thúc liễm lại, không dám tùy tiện. Có một người làm việc sai, được bạn đồng học nhắc nhở, liền nói: “*Anh biết địa ngục là đáng sợ, nhưng anh không cưỡng lại được nghiệp lực của mình*”. Họ vi phạm, làm sai nhưng lương tâm vẫn bị cắn rứt, biết rằng làm những việc sai trái này sẽ dẫn mình vào địa ngục. Ngay cuộc sống hiện tại này, nếu con người làm những việc sai quấy, trái luân thường đạo lý thì bản thân họ đều đã bất an rồi. Họ không có được an vui trong đời sống hiện tại.

Có người không hoan hỉ khi nhắc đến Phật. Tôi nói: “**Anh thử tưởng tượng xem nếu thế gian này không có Phật, không ai biết đến Phật, không có từ Phật xuất hiện trong tâm khảm của tất cả mọi người thì thử nghĩ xem, có khủng khiếp không?**”. Cho dù là người tin Phật, hay người không tin Phật thì chữ “**Phật**” vẫn luôn thể hiện cho sự tốt đẹp, sự thuần tịnh thuần thiện.

Có chú học trò nói với tôi: “*Một hôm con đang chạy chiếc xe tay ga ở đường xa lộ thì có hai thanh niên bám theo. Họ bám theo rất lâu có ý định xấu, có thể là cướp, nhưng sau một hồi thì bỏ đi. Thầy biết không, may quá hôm đó con mặc áo khoác có in dòng chữ A DI ĐÀ PHẬT!. Chắc họ thấy chữ A DI ĐÀ PHẬT trên áo nên một lúc sau khiến họ bỏ đi ý niệm xấu*”. Một kẻ cướp cũng sẽ phải chùn tay khi đối mặt với cái thiện, tuy họ không bỏ hẳn được tập khí nhưng nhất thời khi đối diện trực tiếp với cái thiện cũng thức tỉnh lương tâm của họ. Đó chẳng phải là Phật lực gia trì sao? Chúng ta phải hiểu ở góc độ này.

Có một thầy bói, ông ấy bói cho Hòa Thượng và nói với bà Hàn Quán Trưởng:

- Ông này sinh giờ này, ngày tháng này đã chết rồi.
- Không, ông ấy đang sống!
- Làm sao còn được, vậy người này đang làm gì?
- Hiện Ngài ấy đang làm Hòa Thượng.
- Làm Hòa Thượng vậy thì không tính, đã tu hành là cái số rồi, không có số!

Cho nên nghe đến từ “**Phật**” đã làm cho lương tâm người ta tỉnh thức, hình ảnh của Phật cũng làm cho lương tâm con người tỉnh thức. Đó chính là Phật lực gia trì!

Nếu thế gian này không có từ “**Phật**”, không có hình ảnh của Phật thì chúng sanh sẽ càng khủng khiếp hơn! Chúng ta thấy một người đi đến bờ sông thả cá, thì cho dù người có đạo hay không có đạo, học Phật hay không đều biết người đó đang phóng sinh. Phóng sinh là làm việc tốt, làm việc lương thiện. Khi tôi sang Delaware, phóng sinh cả tấn cá. Mọi người nhìn chúng tôi và chào rất thân thiện nhưng không biết chúng tôi đang làm gì. Cho nên trong vô hình chung, chúng ta như được giáo huấn, từ đó vô hình chung thiện tâm, thiện hạnh của chúng ta cũng được giáo huấn.

Chúng ta thấy vừa qua dịch bệnh, có rất nhiều người khó khăn. Trong cộng đồng có rất nhiều người phát tâm hỗ trợ cho người khác. Mọi người đều rất tích cực làm, tạo nên một phong thái xã hội vô cùng tốt đẹp và âm áp làm cảm động lòng người. Chính điều đó ít nhiều cũng chịu ảnh hưởng từ tinh thần của Phật, tinh thần của người học Phật. Đó là sự gia trì của Phật.

Chúng ta nghĩ nếu thế gian này không có danh từ “**Phật**”, không có hình ảnh của Phật thì sao? Rồi đây cũng đến giai đoạn đó. Thời kỳ tận cùng của mặt pháp sẽ không còn hình ảnh của Phật, không còn những lời giáo huấn của Phật nữa. Người ta sẽ đào thải dần, không tiếp nhận và làm theo nữa nên dần bị mất đi. Chúng ta thấy người xưa rất dụng tâm. Bao nhiêu Kinh Pháp của Phật, những lời giáo huấn của Phật đều đem khắc trên đá. Công trình đó làm mấy trăm năm chứ không phải mấy chục năm. Làm nhiều đời, đời ông, đời cha rồi đến đời con cháu tiếp tục làm công việc khắc Kinh trên đá để lưu lại thế gian những lời dạy của Phật. Kinh Phật lưu trên đá mới trường tồn, nếu viết trên giấy thì chỉ sơ hở mấy tháng mở ra có khi Kinh sách đã mối mục ăn sạch. Lúc đó lời giáo huấn của Phật cũng tan tành. Nếu không đem áp dụng lời dạy của Phật vào khởi tâm động niệm, đối nhân xử thế tiếp vật của chúng ta, mà chỉ là kho sách để đó để chờ người đọc thì mấy con mối cũng bảo: “*Mấy người không đọc thì tôi ăn hết cho xong!*”. Có biết bao nhiêu tủ sách đã bị mối ăn hết. Cho nên người xưa biết đưa Kinh sách khắc trên đá, chạm trổ trên đá để vài trăm năm, ngàn năm sau hậu thế còn có để biết và được đọc mà áp dụng.

Nếu chúng ta không ngày ngày học tập và trau dồi thì chúng ta cũng sẽ quên bẵng đi, không biết mà làm. Chúng ta toàn làm theo tập khí xấu ác của mình, tưởng như mình đang làm đúng nhưng toàn sai. Đến khi phát

hiện sai rồi, muốn sửa thì chúng ta không có cơ hội, hết cơ hội. Cho nên chúng ta cần biết: Chúng ta đang sống trong hào quang của Phật. Có nhiều người khi nghe câu này thấy không hài lòng và cho rằng lời nói đó không có căn cứ. Nhưng thực tế hàng ngày chúng ta sống trong sự giáo huấn của Phật, lấy lời dạy của Phật làm kim chỉ nam trong cuộc sống thì không phải chúng ta đang sống trong sự giáo huấn, chỉ đạo của Phật sao? Hào quang không phải là đi tới đâu cũng như có chiếc đèn cao áp chiếu xuống thì là mới sống trong hào quang. Ánh đèn có chiếu rọi đi chẳng nữa thì có gì tốt đâu? Chúng ta hàng ngày lấy lời giáo huấn của Phật để đối nhân xử thế, đối người tiếp vật mới là điều quan trọng! Có người cứ xoa chân Phật rồi vuốt lên đầu mình, làm như vậy có gì tốt đâu? Cho dù họ xoa đến hồng cả nước sơn của tượng Phật và đầu chúng ta xoa cho láng ra thì cũng không có lợi ích gì. Sai vẫn sai, những việc làm tôn người lợi mình vẫn làm, vậy có lợi ích gì?

Cho nên chúng ta phải hiểu bài học hôm nay Hòa Thượng nói: **“Không có Phật lực gia trì thì chúng sanh được như vậy sao?”**. Tuy rằng có được sự gia trì của Phật nhưng kết quả không cao vì chúng ta không làm một cách triệt để. Nếu mỗi chúng ta đều áp dụng vào thực tiễn một cách triệt để lời giáo huấn của Phật thì chắc chắn chúng ta có được sự tốt đẹp ngay đời sống thực tại này. Có được sự an vui tự tại, mãi đời sau đều an vui tự tại. Trong đời sống không có tham cầu, không tự tư tự lợi, không danh văn lợi dưỡng, không năm dục sáu trần, không tham sân si mạn thì đạt được tự tại trong đời sống rồi. Họ tham nhưng chúng ta không tham. Họ tranh giành, chúng ta thì nhường. Trong tâm chúng ta không có chữ *“tranh”*, không có chữ *“giành”* mà chỉ có chữ *“nhường”*.

Nhiều người nói: **“Thiệt thòi đến như vậy mà vẫn nhường được sao?”**. Đó mới là công phu! Có thiệt thòi hơn nữa thì chúng ta vẫn nhường. Vì chúng ta biết thiệt thòi là phước, càng thiệt thòi thì phước càng lớn. Nhiều người đã có chiêm nghiệm, đã thể hội sâu sắc điều này. Tôi đã từng khuyên họ dừng lại ngay, bỏ ngay, xa lìa danh vọng lợi dưỡng, dù cái lợi quá lớn. Mấy năm sau họ nhận ra đúng là phước, quá may mắn. Vậy không phải thiệt thòi là phước sao!

Trong tâm chúng ta không tranh giành, không đả đo, không tính toán thì chúng ta không nặng nề trong lòng. Có thì cho đi, hết thì thôi, có nữa thì cho nữa, có càng nhiều càng cho nhiều. Hòa Thượng đã làm ra tấm gương cho chúng ta. Ban đầu tuy không có nhưng Ngài vẫn cho đi. Ngài cho đi thì càng nhiều và có càng nhiều thì càng cho đi. Thực sự chúng ta đang được sống trong hào quang của Phật, sống trong sự gia trì của Phật! Nhờ có lời Phật dạy chúng ta mới có được đời sống như vậy. Nếu không có lời dạy của Phật, nếu chúng ta không tiếp nhận lời giáo huấn của Phật thì chúng ta vẫn sống trong sự tranh giành hơn thua, lợi mình hại người. Họ ác một, chúng ta ác hai, thù đoạn còn cao hơn, cho nên luôn sống trong phiền não, vọng tưởng.

Nhiều người nói tôi hiện đã đầy đủ nên có thể làm từ thiện. Nhưng hãy nhìn lại quá khứ, tôi đã trải qua bao nhiêu sự gian khổ và bôn ba. Ngay Mẹ tôi cũng không hiểu tôi là ai. Khi nói chuyện, Mẹ cũng gọi tôi bằng *“Thầy”*. Tôi nghe hết sức cảm động nhưng cũng rất đau lòng. Thực tế Mẹ là một người dân quê chân chất nên trong tâm không hiểu, không biết tôi đang làm gì. Có một nhóm Phật tử ở Cần Thơ ngày nào cũng mang đồ ăn

đến cho Bà mà không hề nói cho tôi biết. Hàng ngày họ cùng Bà niệm Phật thông qua kết nối viber, mỗi một ngày niệm hơn một giờ đồng hồ. Họ cảm thấy bồn phận của họ làm như vậy, còn tôi có bồn phận khác nên họ đã âm thầm giúp tôi chăm sóc Mẹ. Tôi vô cùng cảm động. Có lần Mẹ nói với tôi: *“Những người đó Má không quen biết nhưng họ thân thiện, họ quan tâm đến Má còn hơn cả con cháu trong nhà!”*. Tôi chỉ cười, không thể giải thích cho Bà hiểu được. Đó chính là nhờ ơn đức của Phật.

Nhìn vào cuộc đời của Hòa Thượng, không phải Ngài giàu có mới làm được như vậy. Nhìn lại quá khứ, Hòa Thượng vốn là một thanh niên lưu lạc, tha phương, không có người thân. Ngày đầu tiên biết đến Phật, Ngài hỏi Đại sư Chương Gia: *“Phật Pháp quá nhiệm màu, vậy làm sao con có thể bước vào?”*. Đại Sư nói **“BỐ THÍ!”** Hòa Thượng nói: *“Con ăn còn không có, làm sao mà có mà bố thí”*. Đại Sư nói *“Một đồng, một xu có không?”*. Hòa Thượng nghĩ: *“Một đồng, một xu, một xu, một đồng. Được! Cố gắng ăn ít lại thì được”*. Đại Sư nói: *“Bắt đầu từ một đồng đi, làm từ chỗ ít nhất của mình, hãy làm từ đó!”* Rõ ràng, Ngài đã bắt đầu từ con số nhỏ nhất như vậy. Sau đó, dần dần Ngài đã bố thí khắp nhiều nơi trên thế giới. Đi đến đâu Ngài cũng bố thí thuốc men, xây dựng bệnh viện, trường học, ấn tống Kinh Pháp, làm rất nhiều việc. Cho nên chúng ta không nên nghĩ rằng phải người giàu mới làm được, không phải vậy!

Bản thân tôi ngay từ lúc bắt đầu vô cùng khó khăn. Giờ đây thì ngày nào tôi cũng cho tặng mọi người gần xa. Chỉ cần ở nhà thôi nhưng ngày nào tôi cũng có thể cho tặng. Đó là nhờ chúng ta được sự gia trì của Phật. Nếu không áp dụng theo lời Phật dạy thì không được như vậy. Trước đây, tôi cũng giống bao nhiêu người khác, cũng tranh danh đoạt lợi, cũng muốn làm giàu. Người khi có tâm như vậy thì thủ đoạn nào cũng làm. Nếu tiếp tục sống như vậy thì tôi đã chết lâu rồi, vì vừa tàn phá thân, vừa tàn phá tâm, làm sao mà sống thọ được.

Hòa Thượng nói: *“Phần nhiều, người hiện tại học Phật nhưng không sinh được trí tuệ mà chỉ sinh phiền não. Bởi vì họ không có tín tâm, không thanh tịnh. Tuy họ học Phật, cầu sinh Tịnh Độ nhưng học Phật không thấu triệt, hiểu không thấu đáo để hành trì cho đúng. Trong lòng họ dính mắc đủ điều, không thể xả bỏ”*. Người học Phật trong cuộc sống thường ngày, trong đối nhân xử thế tiếp vật, trong quan hệ “*ngũ luân*”, chúng ta làm một cách tốt nhất nhưng không hề vướng bận trong tâm, chỉ vướng một câu **“A Di Đà Phật”**.

Có người bỏ chồng bỏ con, bỏ gia đình, bỏ sự nghiệp, bỏ công ăn việc làm và cho rằng như vậy mới được vãng sanh. Nhưng trong tâm họ dính mắc đủ điều, những điều nhỏ nhất cũng dính mắc.

Bài hôm trước chúng ta học, Hòa Thượng nói: *“Phải buông xả một cách sạch sẽ thì bạn mới có thành tựu. Nếu bạn không buông xả, còn vướng bận thì không có thành tựu.”*

Đối nhân xử thế, đối người tiếp vật chúng ta làm một cách tốt nhất nhưng không lưu lại trong tâm, không vướng bận. Hòa Thượng thường nói: *“Việc tốt cần làm, nên làm, không công không đức”*. Làm nhưng không phải vì công đức mà làm, làm nhưng không vướng bận, làm xong liền quên.

Hòa Thượng nói **“Bạn muốn đi đến Thế giới Tây Phương Cực Lạc thì phải đem tất cả xả được sạch sẽ. Ví dụ bạn muốn đi dân thì phải xả bỏ tất cả những nơi bạn đã ở thì bạn mới có thể tiếp nhận được nơi mới bạn đến. Nhưng nếu muốn đi mà chỗ này bạn không xả được, chỗ kia không bỏ được, còn dính mắc thì chắc chắn không đi được”**.

Hòa Thượng đưa ra một ví dụ: **“Trên Trời mời bạn đi làm Thiên Vương, bạn có động tâm hay không?”**. Đại Phạm Thiên Vương là một người có phước báu rất lớn của thế giới Ta Bà này. Ngài muốn nhường vị trí cho bạn, đó liệu bạn có động tâm không? Hòa Thượng lấy ví dụ như thế để nhắc chúng ta rằng động tâm thì không đi được, như thế mới biết chúng ta dính mắc ở chỗ nào. Ngay đến ngôi trời Đại Phạm Thiên Vương mà chúng ta cũng không được động tâm, chứ đừng nói đến những vị trí nhỏ ở đây như trưởng tràng, trưởng nhóm, trưởng gì đó. Những thứ đó chỉ cản trở nội tâm thanh tịnh của chúng ta. Chúng ta ở thế gian này có duyên làm việc gì cho chúng sanh thì chúng ta tận tâm tận lực mà làm.

Tổ Ân Quang dạy rằng: **“Đốn luân tận phận”**. Dốc hết trách nhiệm trong vai trò bổn phận của chúng ta. Chúng ta không những làm tốt mà còn cần làm tốt hơn vai trò được giao nữa. Nếu chúng ta thấy phiền phức rồi đi tìm chỗ an tịnh để giữ cho tâm an tịnh thì chúng ta không phải là người học Phật. Phật Bồ Tát và tất cả các Thánh Hiền Nhân, các Ngài không nề hà khó khăn gian khổ, đến tận nơi các chúng sanh đang cư trú để tìm cơ hội tiếp cận và giúp đỡ chúng sanh.

Trong **“Kinh Vô Lượng Thọ”**, Phật nói: **“Phát tâm Bồ Đề, một lòng chuyên niệm”**. Nếu **“Phát tâm Bồ Đề”** mà không **“Một lòng chuyên niệm”** thì không vãng sanh. Nếu **“Một lòng chuyên niệm”** mà không **“Phát tâm Bồ Đề”** thì cũng không vãng sinh. Tâm Bồ Đề là trên cầu Phật đạo, dưới độ chúng sanh.

Có người tìm nơi thanh tịnh, hoàn cảnh tịnh tĩnh, bốn bức tường vững chắc để giữ cho tâm mình thanh tịnh, nhưng khi va chạm thực tế thì tập khí còn nguyên. Đó là họ đạt được công phu giả, không phải công phu thật. Chúng ta phải có môi trường để rèn luyện và khảo nghiệm xem chính mình còn những tập khí xấu không? Tự tư tự lợi, danh vọng lợi dưỡng, năm dục sáu trần, tham sân si mạn, chúng ta còn không?

Hòa Thượng nói câu kết sau cùng hôm nay rất cảm động: **“Tất cả chúng sanh phàm phu trong sáu cõi, trong mười pháp giới đều được Phật lực gia trì. Nếu không có được Phật lực gia trì thì liệu chúng ta được như thế này chăng? Tuy rằng được Phật lực gia trì nhưng chúng sanh tội nghiệp rất nặng cho nên biến ra cảnh giới, sự tướng như thế này. Do nghiệp lực của chúng sanh mà diễn biến thành mười pháp giới, thành sáu cõi, ba đường mà hiện tại chúng ta đang sống”**. Chúng sanh tin Phật nhưng tin không triệt để nên không làm theo. Phật dạy chúng ta phải diệt trừ tham sân si. Muốn diệt được thì cần phải xa rời nhân của ba đường ác nhưng chúng ta vẫn khởi tham sân si đều đặn. Trước đây chúng ta tham sân si khởi một cách mạnh mẽ, bây giờ thì diễn một cách âm thầm. Vậy thì nhân của ba đường ác vẫn tiếp diễn. Chúng ta có được sự gia trì là có được

sự giáo huấn của Phật nhưng chúng ta làm không thấu đáo. Cuối cùng nghiệp nhân của ba đường vẫn tạo thì chúng ta vẫn phải nhận kết quả ở ba đường.

Hòa Thượng nói: “*Người ở Thế giới Tây Phương Cực Lạc không có ba đường vì người ở đó không tạo nhân của ba đường ác cho nên không có quả khổ ba đường là Địa Ngục, Ngạ Quỷ, Súc Sinh*”.

Còn chúng sanh thế giới Ta Bà của chúng ta ngày ngày vẫn tạo nhân của ba đường ác nên không thể tránh khỏi cái họa của ba đường. Muốn dứt được cái họa này thì chúng ta phải cắt đứt nhân.

Trong lời di chúc sau cùng, Phật dạy Ngài A Nan: “*Cần tu Giới, Định, Tuệ. Diệt trừ Tham, Sân, Si*”. Phải dứt hẳn, chứ không chuyển đổi đối tượng! Chúng ta hiện nay thường đổi đối tượng tham, ngày xưa thì tham danh tham lợi, nay thì tham làm việc tốt, tham làm từ thiện. Phật dạy nơi nào đủ duyên thì làm, không đủ duyên thì thôi. Chúng ta không hiểu chữ “*tùy duyên*” như lời Phật dạy, Chúng ta còn cưỡng cầu, phan duyên, tham làm việc thiện cho nên phiền não.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!